

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

26 april 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN
PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Jan Peumans tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de afstemming van de milieu- en stedenbouwkundige vergunning	1
Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de vertraging in wegenisdossiers bij socialewoningbouwprojecten	3
Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de geplande restauraties voor 2007	6
BIJLAGE bij de vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de geplande restauraties voor 2007	15

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van de heer Jan Peumans tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, en tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de afstemming van de milieu- en stedenbouwkundige vergunning

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Van Mechelen.

De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de minister, collega's, mijn vraag gaat over een oud zeer. De lokale besturen zijn in deze kwestie al heel lang vragende partij.

Op 24 februari 2006 keurde de Vlaamse Regering een conceptnota goed over de afstemming van de milieu- en de stedenbouwkundige vergunning. Dit zou toelaten dat de bouw- en milieuvergunningen voortaan aan één gemeentelijk loket aangevraagd kunnen worden. De Vlaamse ministers voor Ruimtelijke Ordening en voor Leefmilieu werden belast om op korte termijn de wijzigingen aan de regelgeving met betrekking tot Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu, die nodig zijn voor de afstemming van de milieu- en stedenbouwkundige vergunning, ter beraadslaging voor te leggen aan de Vlaamse Regering. Dit is bij ons weten nog niet gebeurd.

In uw beleidsbrief Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed is de decretale verankering van het uniek gemeentelijk loket als een onderdeel van de algemene decreetswijziging ingeschreven. "Ik zet de werkzaamheden aan de decreetswijzigingen verder. De decreetswijziging zal een duidelijker kader voor het grondbeleid omvatten, evenals een aangepast, rechtszeker en goed functionerend handhavingsbeleid. De reikwijdte en haalbaarheid van deze piste wordt vandaag nader bestudeerd. Daarnaast nemen we onder andere nog volgende aspecten op: (...) de invoering van een enig loket voor gecombineerde aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning en milieuvergunning en het onderling afstemmen van de procedures met betrekking tot het openbaar onderzoek, de adviesverlening en bepaalde termijnen." (*Parl. St. VI. Parl. 2006-07, nr. 967/1*)

Iedereen is het erover eens dat het voorgestelde initiatief een belangrijke stap is in de goede richting. Maar het lijkt zeker zinvol om het geheel nog verder te harmoniseren. Zo zou een volledige integratie van de vergunningen

en een uniformisering van de zeer uiteenlopende regelgevingen van de diverse overheden wenselijk zijn.

Hoe ver staat u met de praktische realisatie van het uniek gemeentelijk loket bouw- en milieuvergunningen? Is het niet zinvol om het geheel nog verder te harmoniseren? Werkt u aan een volledige integratie van de vergunningen en een uniformering van de zeer uiteenlopende regelgevingen van de diverse overheden?

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Het is goed om eerst wat achtergrondinformatie te geven, om duidelijk te maken wat er tot nu toe gebeurd is en wat we zullen doen.

Tijdens de vorige zittingsperiode werd het project opgestart om de enige vergunning in te voeren. De milieuvergunning zou dan tevens gelden als stedenbouwkundige vergunning. Er werd een projectteam samengesteld en er werden vergaderingen gehouden om het project uit te werken. Een decreetsvoorstel werd ingediend maar niet gefinaliseerd omwille van de verkiezingen. Tijdens de onderhandelingen over een nieuwe regering stelde de betrokken werkgroep vast dat het concept van de enige vergunning zeer aantrekkelijk klinkt, maar misschien iets te ambitieus was en ook nadelen had.

Ik noem enkele nadelen. Ten eerste kan het samenstellen van een allesomvattend dossier voor de aanvrager vrij complex zijn. Ten tweede moeten tijdens de procedure alle milieuaspecten en alle stedenbouwkundige aspecten samen bekeken worden, wat niet eenvoudig is. Ten derde bestaat er een reëel risico dat een goed dossier sneuvelt op een detail. Ten vierde is de opzet van de vergunningen volledig anders. Een milieuvergunning wordt voor twintig jaar gegeven. Een stedenbouwkundige vergunning blijft gelden. Ten vijfde is het systeem van indienen van vergunningen totaal anders. Over stedenbouwkundige vergunningen wordt beslist door de gemeente. Bij milieuvergunningen is wie de beslissing neemt, afhankelijk van de klasse van de inrichting. Door te bepalen dat de milieuvergunning klasse 1 zou gelden als stedenbouwkundige vergunning, zouden de lokale besturen hun impact op de ordening van hun grondgebied voor een stuk verliezen ten voordele van de bestendige deputatie. Die opmerkingen werden toen op tafel geworpen, ze komen niet van mij. Ten zesde bestond daardoor het risico dat aanvragers konden gaan shoppen. Al naargelang ze

beslisten tot het indienen van een globale aanvraag of twee aparte, konden ze zelf bepalen welke overheid zich over de stedenbouwkundige aspecten ging uitspreken: het bevoegde college van burgemeester en schepenen of de bestendige deputatie.

Vandaar dat bij de vorming van deze regering een minder ambitieus, maar realistisch project werd afgesproken. Dit kreeg de werknaam 'de invoering van het unieke loket'. Dit betekent dat aanvragen klasse 2, waarvoor de gemeente bevoegd is, gezamenlijk kunnen worden ingediend bij een uniek gemeentelijk loket. De vaststellingen van ontvankelijkheid en volledigheid worden gelijkgeschakeld. De beslissingstermijnen worden op elkaar afgestemd. Toch blijven het uitiem administratief twee aparte beslissingen, maar dat zal de aanvrager een zorg wezen.

Zoals u weet en terecht citeert uit mijn beleidsbrief, werken we rond een brede wijziging van het decreet ruimtelijke ordening. Tussen de krokus- en de paasvakantie vonden daarover vijf uitgebreide vergaderingen plaats, waaronder enkele met participatie van collega's van u. We willen het unieke loket in die wijziging implementeren. Het is de bedoeling om een decreetale machtiging in te schrijven voor diegenen die opteren voor het indienen van een gezamenlijke milieu- en stedenbouwkundige aanvraag. Deze machtiging moet de Vlaamse Regering toelaten om bij besluit in de gemeenten het unieke loket te organiseren. Maar ook zullen regels rond het ontvankelijkheids- en volledigheds-onderzoek, het openbaar onderzoek en de beslissings-termijnen decretaal op elkaar worden afgestemd.

De administratie Leefmilieu is samen met de administratie Ruimtelijke Ordening bezig met het uitwerken van teksten voor deze wijziging in functie van de invoering van het unieke loket. De administratie Leefmilieu heeft ook al een aantal maal teruggekoppeld met het kabinet van de minister zoals wij dat vanzelfsprekend ook met de administratie doen.

Ik heb het ontwerp van decreetsaanpassing voor mij. Ik overloop het kort. Er zou een artikel 132, 8°, paragraaf 1, worden ingevoerd, dat zegt: "Een aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning kan gezamenlijk worden ingediend met de aanvraag voor een milieuvergunning. Indien de aanvrager beslist deze vergunningen samen aan te vragen, worden de aanvragen gelijktijdig op het gemeentehuis ingediend. De Vlaamse Regering bepaalt nadere regelen betreffende de uitwerking en organisatie van een fysiek en elektronisch uniek loket bij de gemeenten." In paragraaf 2 staat: "In het geval van een gezamenlijke aanvraag, 1° worden de aanvragen door het bevoegde bestuursorgaan gelijktijdig voorgelegd aan de adviserende instanties die dezelfde zijn in de betrokken vergunningsprocedures, 2° gaan de bevoegde bestuursorganen gezamenlijk en gelijktijdig over tot het

onderzoek van de aanvragen en in het bijzonder tot de gelijktijdige organisatie van één gemeenschappelijk openbaar onderzoek." Er is nog een uitzondering voor bedrijven gelegen in bepaalde zones. De decreetsbepaling staat op papier. Ze moet mee opgenomen worden in de omvattende decreetsherziening, waarover volgens de timing van de Vlaamse Regering zal beslist worden voor het zomerreces, om dan naar de Raad van State te kunnen gaan.

Losstaand van uw vraag rond het unieke loket wil ik u nog wijzen op een aantal belangrijke initiatieven die de regering ondertussen genomen heeft. De Vlaamse Regering heeft het principe van de enige vergunning al voor een belangrijk aantal aanvragen gerealiseerd en daardoor de administratieve lasten voor het bedrijfsleven aanzienlijk verminderd. Het betreft hier het besluit dat ik op 1 september 2006 heb voorgelegd aan de Vlaamse Regering, waarbij een aantal werken bijkomend vrijgesteld zijn van een stedenbouwkundige vergunning. In de pers was er nogal wat te doen over de vrijstelling van bepaalde zwembaden en jacuzzi's en er werd veel aandacht aan geschonken. Wat veel meer impact had op het bedrijfsleven was een andere vrijstelling die in dat besluit stak. Ik citeer uit het besluit van 1 september 2006, waarin ten 29° het volgende werd opgenomen: "De plaatsing, in industriegebied in de ruime zin, van installaties en constructies, mits aan al volgende voorwaarden voldaan is: a) ze staan in functie van de industriële of ambachtelijke bedrijvigheid; b) ze gaan niet gepaard met een ontbossing; c) ze hebben geen betrekking op de oprichting of verbouwing van gebouwen; d) ze zijn gelegen op minstens 3 meter van de zijdelingse en achterste perceelsgrenzen; e) ze zijn niet hoger dan 10 meter; f) ze zijn niet gelegen voor de rooilijn; g) voor de inrichting is een milieuvergunning klasse I of II verleend, en de installaties of constructies zijn in het aanvraagdossier van de milieuvergunning vermeld."

Dat betekent dat constructies die vermeld zijn in de milieuvergunningsaanvraag klasse II, in deze gevallen automatisch worden vrijgesteld van het bekomen van een bouwvergunning. Als er een milieuvergunning bekomen is en de technische gegevens zijn opgenomen in een milieuvergunning, wordt de bouwvergunning beschouwd als automatisch meegegeven. Het kan hier gaan over bijvoorbeeld een weegbrug, een tank voor brandstoffen, verhardingen, leidingen, kortom allerhande constructies die in sommige gevallen, zeker in de petrochemie, vrij grootschalig kunnen zijn. Hier hebben we dus de facto al de enige vergunning ingevoerd. Het is mijn bedoeling daarop verder te bouwen omdat dit een goed systeem is waarbij men geleidelijk aan een en ander kan doorschuiven.

Het probleem waarop we gestuit zijn bij het opstellen van het vrijstellingsbesluit, is dat we voor gebouwen de vrijstelling niet konden invoeren, aangezien voor ge-

bouwen de energieprestatie-eisen van toepassing zijn. Die energieprestatie-eisen zijn enkel van toepassing op stedenbouwkundig vergunningsplichtige werken. De gebouwen in de bedrijvenszones van bijvoorbeeld BASF zou je perfect kunnen vrijstellen van een stedenbouwkundige vergunning als de milieuvergunning er is. Als ik ze zou vrijstellen van de stedenbouwkundige vergunning, zouden ze echter ook niet meer vallen onder het Energieprestatiedecreet. Dat kan niet de bedoeling zijn. Daarom is dat gesneuveld.

Ik was gisteren toevallig gastspreker bij VOKA in de Kempen. Telkenmale ik de mensen wijs op deze vrijstellingsregels, zeggen ze dat ze dat niet wisten. We moeten dit nog iets algemener maken.

Tot slot uw vraag naar de opportuniteit van de verdere harmonisering. We moeten nu de eerste stap zetten naar de unieke loketten en de procedures laten gelijklopen. Zowel minister Peeters als ikzelf gaan daar van nature nogal pragmatisch mee om. Voor ons is het belangrijk dat het één kanaal is, vooral naar de burgers, één openbaar onderzoek, één administratief dossier. Als de praktijk bewijst dat dat kan samensmelten, staat er niets in de weg om op middellange termijn een volgende stap dien-aangaande te zetten. Ik denk dat we met dit dossier hebben aangetoond dat we meer dan ernstig bezig zijn binnen de respectieve departementen en administraties.

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Als ik het goed begrepen heb, zal dit na het zomerreces ingediend worden in het parlement.

Minister Dirk van Mechelen: Exact.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Carl Decaluwe tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de vertraging in wegenisdossiers bij sociale-woningbouwprojecten

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik heb een korte vraag over een aangelegenheid die voor de betrokken bouwmaatschappijen, in de eerste plaats sociale bouwmaatschappijen, ernstige gevolgen heeft.

Mijnheer de minister, een niet onbelangrijk aantal dossiers inzake sociale woningbouw lopen ernstige vertra-

ging op door het feit dat de gesubsidieerde dossiers niet tijdig of niet worden goedgekeurd door de diensten van Stedenbouw. Ik zal u straks een korte opsomming geven van de steekproeven die ik in West-Vlaanderen heb gedaan. Veel projecten met sociale woningen worden gebouwd zonder wegenis – men heeft immers een eigen investeringsprogramma, een aanbestedingsprocedure en zo meer – en zonder de nodige basisinfrastructuur zoals rioleringen, elektriciteit, gas en water. Iedereen weet dat een woning die op een dergelijke manier wordt gebouwd, niet bewoonbaar verklaard kan worden. Het resultaat is dat woningen leegstaan, dat de socialehuisvestingsmaatschappijen inkomensverlies lijden en dat er lange wachtlijsten ontstaan.

Ik verneem dat een gelijkaardige trend zichtbaar wordt bij de realisatie van sociale verkavelingen. Ik heb een steekproef gedaan. Ik zal niet de volledige procedure toelichten, want u bent daarvan veel beter op de hoogte. Kort komt het erop neer dat een dossier binnen 90 dagen na een plenaire vergadering klaar moet zijn bij Stedenbouw. Ik heb vastgesteld dat voor een belangrijke uitbreiding van de sociale woningbouw in Kortrijk, namelijk de Disgracht in Heule, de wegenisvergunning al afgeleverd had moeten zijn op 6 mei 2006. Een gelijkaardig project van de Zuid-West-Vlaamse Sociale Huisvestingsmaatschappij in Spiere had al uitgeklaard moeten zijn op 16 augustus 2006. In Wevelgem in de Kwadestraat had er op 13 december 2006 al een toelating moeten zijn over de wegenis. Voor een niet onbelangrijk Tielts dossier was de datum 31 juli van vorig jaar. Voor de Bloemenwijk te Staden, een bekende sociale woonwijk met enorme uitbreidingsmogelijkheden, had de vergunning afgeleverd moeten worden op 4 juni 2006. In Meulebeke, ook voor een belangrijk dossier, had de vergunning er moeten zijn op 13 januari 2007.

Ik weet niet precies waar de fouten of moeilijkheden zich situeren. Als ik contact opneem met de betrokken bouwmaatschappijen en de bevoegde diensten wijzen zij naar elkaar. Het resultaat is dat een niet onbelangrijk aantal woningen niet bewoond kunnen worden doordat de wegenisdossiers bij projecten van sociale woningen onvoldoende snel worden gehonoreerd door Stedenbouw.

Mijnheer de minister, wat is de reden van de achterstand in West-Vlaanderen inzake het afleveren van vergunningen voor de wegenis van socialewoningbouwprojecten? Welke maatregelen kunt u nemen om alles toch nog op een vlottere manier af te handelen? Is die achterstand er ook in de andere provincies? In welke mate kunnen er afspraken gemaakt worden over samenwerking tussen de administraties van Wonen en Ruimtelijke Ordening? U hebt al inspanningen geleverd in het kader van het BBB om het zogenaamde artikel 80 van de vroegere Huisvestingscode en de

woningbouw in één administratie onder te brengen, maar toch is er nog steeds een bouwvergunning nodig om de werken te kunnen starten en vooral in West-Vlaanderen blijkt daarbij sprake te zijn van vertraging.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Decaluwe, u stelt dat een niet onbelangrijk aantal dossiers inzake sociale woningbouw vertraging oploopt doordat de wegenisdossiers niet worden goedgekeurd door mijn diensten. Wat nog veel erger is, is dat sociale woningen niet bewoond kunnen worden omdat de nodige basisinfrastructuur zoals riolering, elektriciteit en waterleiding niet zijn aangelegd.

Ik ben mijn carrière begonnen in 1981, op het kabinet van de toenmalige minister van Huisvesting. Ik herinner me het probleem heel goed. Toentertijd stond Vlaanderen vol met sociale woonwijken zonder voetpaden, licht of riolen. Ik weet welke inspanningen we toen hebben gedaan om paal en perk te stellen aan dit probleem. Toen ik uw vraag las, dacht ik dat wat u schreef niet kon kloppen. We hebben de wetgeving toentertijd substantieel gewijzigd waardoor het een wordt gekoppeld aan het ander. Uw vraag interesseerde me dus bijzonder en heeft me aanzet tot het verrichten van enig onderzoekwerk.

Het door u geschetste probleem kan in feite geen oorzaak hebben in het ontbreken van een stedenbouwkundige vergunning voor de wegen- en andere infrastructuurwerken. Ter verduidelijking citeer ik het artikel 100 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening. De eerste paragraaf stelt duidelijk: “op een stuk grond, gelegen aan een weg die, gelet op de plaatselijke toestand, onvoldoende is uitgerust, kan geen stedenbouwkundige vergunning worden verleend voor het bouwen van een commercieel, ambachtelijke of industrieel gebouw of voor het bouwen van een woning, met uitzondering van een land- of tuinbouwbedrijf en van een exploitatiewoning van een land- of tuinbouwbedrijf. Ongeacht de plaatselijke toestand, wordt als minimale uitrusting beschouwd een met duurzame materialen verharde weg, voorzien van een elektriciteitsnet.” Deze paragraaf stelt dus heel duidelijk dat geen stedenbouwkundige vergunning kan worden afgeleverd als er geen voldoende uitgeruste weg ligt. Paragraaf 2 bepaalt een uitzonderingsclausule: “De stedenbouwkundige vergunning voor woningen van een sociaal woningproject, in de betekenis van artikel 2, § 1, 32°, van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, kan in afwijking van paragraaf 1 verleend worden zodra de stedenbouwkundige vergunning voor de wegen en infrastructuur voor de realisatie van het sociaal woonproject verleend is.”

Met andere woorden: decretaal is in artikel 100 van het decreet bepaald dat de vergunning van de wegenis

steeds vooraf aan de vergunning van het woonbouwproject moet komen, of er uiterlijk gelijktijdig mee verleend moet worden. Mijn administratie mag dus geen stedenbouwkundige vergunningen verlenen voor de bouw van sociale woningen, als niet vooraf of ten minste op hetzelfde moment de stedenbouwkundige vergunning voor het wegenisdossier verleend is. Als u zegt dat er sociale woningen leegstaan en dat er geen weg ligt omdat er geen stedenbouwkundige vergunning is, klopt er iets niet. Want ons decreet is wat dat betreft zeer duidelijk.

Mochten er dergelijke voorbeelden bestaan, moet u ze mij maar eens doorgeven. Dan laten we ze stuk voor stuk juridisch nakijken. Volgens het decreet op de ruimtelijke ordening kan het in elk geval niet dat men sociale woningen bouwt zonder te beschikken over de stedenbouwkundige vergunning voor de aanleg van de wegenis. Ik weet dat nog omdat we dat indertijd ook aangepakt hebben en, onder meer samen met de heer Akkermans, in goede banen geleid hebben.

Waarom is die uitzondering in paragraaf 2 voorzien? Het decreetsartikel dat op die manier is opgesteld, is ingegeven door de mogelijkheid om eerst de woningen op te richten en dan de wegenis aan te leggen, gewoon om te vermijden dat de pas aangelegde wegenis beschadigd wordt door latere werken aan de gebouwen. Dat is een van de klassieke klachten van verkavelaars: zij leggen een wegennet aan en wanneer de woningen af zijn, stellen ze vast dat de wegen beschadigd zijn.

Zeker als het private verkavelingen betreft, moet je zeker zijn dat de wegenis volledig aangelegd wordt. De overheid heeft zichzelf dus een uitzondering toegekend, ervan uitgaande dat zij als een goede huisvader erover zou waken dat de wegenis uiteindelijk op het gepaste moment aangelegd wordt. Dit is natuurlijk de verantwoordelijkheid van de socialehuisvestingsmaatschappijen.

Inzake de doorlooptijden van artikel 127 van het decreet van 18 mei 1999 kan ik u het volgende melden. Artikel 127 van het decreet stelt dat de aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning van een socialehuisvestingsmaatschappij en voor de bijhorende infrastructuurwerken integraal behandeld worden binnen de Vlaamse administratie. Dit in tegenstelling tot aanvragen van particulieren, die door het gemeentebestuur worden afgehandeld en al dan niet naargelang de hoegroetheid van de infrastructuur ter advies of ter kwaliteitsbewaking voorgelegd worden aan de administratie Ruimtelijke Ordening.

De doorlooptijd van de zogenaamde ‘dossiers artikel 127’ is een oud zeer. Ook in deze commissie hebben we het daar al verschillende keren over gehad. Ik geef u nu de naakte cijfers. Straks zal ik er wat toelichting

bij geven ter ondersteuning van mijn administratie. Voor West-Vlaanderen: in 2005 229 dagen, in 2006 152 dagen. De reden daarvoor kennen we allemaal. Oost-Vlaanderen: in 2005 125 dagen, in 2006 120 – een lichte daling dus. Vlaams-Brabant: van 95,8 naar 92 en specifiek voor sociale huisvesting van 138 naar 118. In Antwerpen: van 150 naar 149. In Limburg is er een lichte stijging van 74 naar 85. De gemiddelde doorlooptermijn in Vlaanderen ligt rond de 130 dagen.

Ik ben eens gaan kijken naar het specifieke geval van deze dossiers. Het zijn gemiddelden, dus daar moet je altijd mee opletten. Zo bedroeg in 2006 de kortste doorlooptijd 48 dagen en de langste doorlooptijd 333 dagen. Die doorlooptijd van 48 dagen zal vermoedelijk slaan op een klein dossier zonder openbaar onderzoek en zonder bijkomende adviezen.

Artikel 127 blijft binnen de administratie en de IVA een heikel punt, waar aan gewerkt wordt. Je ziet wel dat zich dit buiten West-Vlaanderen stabiliseert, of zelfs daalt. In deze commissie is genoegzaam bekend dat we in een soort kip-of-eiverhaal zitten. We zijn met dezelfde ploeg twee zaken aan het doen: we zijn de gemeenten aan het helpen met de ontvoogding, en ondertussen moeten we voor al die gemeenten klassieke adviezen blijven uitreiken. We komen nu stilaan op een scharniermoment, waarop een aantal vooral grotere gemeenten ontvoogd zullen worden, waardoor zij niet langer aan de expliciete voorgedij van de IVA onderworpen zijn. Op die manier kunnen we met betrekking tot artikel 127 toch een inhaalbeweging maken.

De doorlooptijd van de aanvragen artikel 127, is logischerwijze langer, omdat heel de procedure gevoerd moet worden vanuit de Vlaamse overheid. Voor een normale bouwaanvraag, die behandeld wordt door een college van burgemeester en schepenen, doen zij eerst het openbaar onderzoek en vragen ze de adviezen op, voor het naar de administratie Ruimtelijke Ordening komt, die dan binnen de 50 dagen moet beslissen. Hier is het net andersom.

Er wordt mij ook gesignaleerd dat een aantal dossiers het gemiddelde sterk omhoog trekken, omdat ze om maatschappelijke redenen blijven liggen. U weet dat het bouwen van gsm-installaties en UMTS-masten de procedure van artikel 127 volgt. Vaak aarzelen schepencolleges met hun advies omwille van buurtprotest en houden ze eerst een maatschappelijk overleg. Als dat advies terugkomt naar het agentschap, zijn de termijnen intussen vreselijk opgelopen waardoor de gemiddelden serieus stijgen. Ik erken dat uw bezorgdheid ook de mijne is. We vragen aan onze administratie om zeker voor sociale bouwprojecten ervoor te zorgen dat het agentschap een soort prioriteit geeft aan de wegendossiers voor sociale woonprojecten met betrekking tot het behandelen van artikel 127. Ik denk dat het in de praktijk

vrij vlot verloopt behalve in West-Vlaanderen waar de top van het departement onthoofd en ontwricht is en de dossierverantwoordelijke voor artikel 127 niet meer aanwezig is. Dat is de reden van die problemen.

Als er dus woningen staan zonder wegen, ligt het probleem niet altijd bij Ruimtelijke Ordening maar eerder binnen de sector zelf. Ik ben even te rade gegaan bij de minister van Begroting om wat meer duidelijkheid te krijgen. Uit de cijfers blijkt dat in 2004-2005 voor de aanleg van infrastructuurwerken gemiddeld 25 miljoen euro vastleggingskredieten beschikbaar waren. Ik herinner me uit de begrotingsdebatten dat minister Keulen expliciet heeft laten weten dat er een probleem was. We hebben dan de vastleggingskredieten voor 2006 opgetrokken tot 33,3 miljoen euro en die voor 2007 in de huidige begroting opgetrokken tot bijna 52 miljoen euro. Dat is dus een verdubbeling van de vastleggingskredieten. Ik wil heel duidelijk stellen dat we niet alleen de vastleggingskredieten fors hebben opgetrokken maar ook de ordonnanceringskredieten hebben vermeerderd naar 50 miljoen euro zodanig dat we getuigen van een zorgzaam beleid. Ik durf te veronderstellen dat we op die manier stilaan dit soort anomalieën voorkomen. Maar als u mijn persoonlijke mening vraagt, vind ik vanuit mijn ervaring uit de jaren tachtig, dat een sociale huisvestingsmaatschappij niet aan de bouw van de woningen mag beginnen als er geen definitieve belofte van toezegging is voor de aanleg van infrastructuur. Ik weet niet hoe het nu in de Wooncode geregeld is, maar in ieder geval wat ruimtelijke ordening betreft, mag men geen stedenbouwkundige vergunning geven voor woningen als er geen stedenbouwkundige vergunning voor wegeninfrastructuur is. Dus normaal zou het probleem niet in mijn departement mogen liggen.

De voorzitter: De heer Decaluwe heeft het woord.

De heer Carl Decaluwe: Ik dank u voor het uitvoerige antwoord, mijnheer de minister. We kunnen enkel hopen dat het beter wordt. Het wordt stilaan tijd dat men in West-Vlaanderen de inhaalbeweging maakt en zo snel als mogelijk die dossiers laat goedkeuren.

Minister Dirk Van Mechelen: Ik heb bij de budgetcontrole aan de regering een klein extra krediet gevraagd om een aantal topmedewerkers voor West-Vlaanderen aan te trekken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Dirk Van Mechelen, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de geplande restauraties voor 2007

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de minister, geachte collega's, elk jaar legt de minister in het kader van de begroting de budgetten voor restauratie vast. Die vallen traditiegetrouw uiteen in dossiers voor de privésector, de openbare sector en de erediensten. Die budgetten bestaan ook uit verschillende soorten: uit hangende dossiers en uit een actieve lijst van nieuwe dossiers voor het lopende jaar. Hangende dossiers zijn dossiers waarover in het verleden beslist werd maar die nog niet gefinancierd of uitgevoerd zijn. Die hangende dossiers zullen naar verluidt allemaal worden gehonoreerd omwille van de lange wachtlijst. Ik denk dat zo inderdaad een oud zeer kan worden opgelost.

U beslist over de actieve lijst voor 2007. Ik heb de lijst ingezien en ik kan me niet van de indruk ontdoen dat niet alleen objectieve criteria gehanteerd werden maar dat er ook sprake is van meer dan een toevalligheid. Die lijst valt uiteen in drie delen. Er is de lijst van de 'openbare' dossiers die een merkwaardig overwicht van Antwerpse dossiers bevat: voor een derde van het budget of 4,7 miljoen euro restauratiepremies op een totaal van 7,4 miljoen euro. Ik wil niet chauvinistisch doen maar mijn eigen West-Vlaanderen moet het doen met één gehonoreerde restauratie voor een klein bedrag. Idem voor Limburg. Op de lijst van de dossiers 'erediensten' is het minder uitgesproken: een derde gaat naar de Antwerpse dossiers. De 'privé'-dossiers worden allemaal gehonoreerd. Daar is blijkbaar geen wachtlijst nodig. Misschien heeft dat dan weer te maken met het feit dat in het verleden mensen door tekorten aan kredieten ontmoedigd zijn om zelf dossiers in te dienen.

In de kranten van 6 april 2007 staat dat u op inspectiebezoek in Kortrijk hebt aangekondigd dat er 28 West-Vlaamse restauratiedossiers in de pijplijn zitten waarvoor u 4,5 miljoen euro uittrekt. Ik kan dat ook niet afleiden uit de programmatie van de restauraties. Maar zoals gezegd staat er maar één West-Vlaams dossier op. Die dag in Gent hebt u hetzelfde gedaan. Dat stond ook in die krant, maar op een andere pagina.

De basis voor de toekenning van restauratiebudgetten is te vinden in het Monumentendecreet en het bijhorende besluit. Die procedure is bekend. Er is enkel discussie over de keuze van de te honoreren restauratiedossiers, wat behoort tot de bevoegdheid van de minister.

Onder de twee vorige ministers werd begonnen met een objectiveringssysteem. Alle ontvankelijke dossiers die de vorige jaren nog niet werden gehonoreerd, werden door

de administratie gerangschikt. De criteria waren: de toestand van het monument, de datum van indiening, de dreiging om de Europese cofinanciering te verliezen, het uitzonderlijke karakter van het monument enzovoort. Daarnaast bleef er altijd een beperkte financiële ruimte voor dringende uitzonderlijke restauraties.

Ik heb de indruk dat deels of geheel wordt afgestapt van de objectiveringscriteria. Meer zelfs, ik dacht dat we op de tendens van de voorbije jaren zouden kunnen doorgaan door het objectiveringssysteem te verbeteren. In het kader van bijvoorbeeld de begrotingsopmaak zouden we aan het parlement kunnen meedelen welke criteria er worden gehanteerd voor de dossiers van het jaar nadien of van het jaar waarop de begroting betrekking heeft. Bepaalde criteria zouden steeds moeten voorkomen, zoals degene die ik al vermeld heb. Daarnaast zou de minister eigen accenten kunnen leggen via variabele criteria.

Mijnheer de minister, u bent fier op het feit dat u voor Antwerpen voor zoveel dossiers geld mag uittrekken. Ik zou dat in uw geval ook zijn voor West-Vlaanderen. Welke criteria gebruikt u om een beslissing te nemen over de dossiers die in 2007 worden gehonoreerd? Wordt er nog steeds een systeem gehanteerd? Bent u bereid jaarlijks aan het parlement mee te delen welke criteria worden gehanteerd?

Is het Rekenhof een onderzoek aan het voeren naar de aanpak van de subsidies voor restauratiedossiers? Over welke aspecten zou dat rapport gaan?

Is er nog een wachtlijst van dossiers uit vorige jaren? Welk type dossiers zijn het: privé, eredienst of openbare? Of hebt u die met deze budgetten kunnen oplossen?

Hoe verklaart u dat u 4,5 miljoen euro zult uittrekken voor West-Vlaamse en bijkomende middelen voor Gentse restauratiedossiers? Hebt u daarvoor een meerjarenplanning opgemaakt? Kunnen we die inkijken? Welke criteria werden daarvoor gebruikt?

De voorzitter: De heer Peumans heeft het woord.

De heer Jan Peumans: Bij Openbare Werken bestaat er een systeem van objectivering van de investeringen. Ik heb daarover vragen gesteld aan minister Peeters. Ik weet niet of het nog effectief wordt toegepast.

De vraag van de heer Caron interesseert me vanuit een Limburgse invalshoek. Ik verdedig niet steeds chauvinistisch de Limburgse dossiers, maar ik ben wel benieuwd naar de cijfermatige onderbouwing van de openbare dossiers.

Ik vraag dat uit mijn ervaring met monumentenzorg. Ik woon in de gemeente die in Vlaanderen op de zeven-

tiende plaats staat op het gebied van beschermde monumenten en dorpsgezichten. In Limburg staan we zelfs op de vierde plaats. We hebben op dat vlak altijd een bewuste politiek gevoerd.

Mijnheer de minister, u moet het niet persoonlijk opvatten, maar soms stel ik vast dat men ontzettend lang moeten wachten op de subsidiëring. Men schrijft het jaar op jaar in de begroting met de hoop dat die restauratie eindelijk kan doorgaan. Ondertussen degradeert het gebouw verder. Dat is geen goede ontwikkeling.

Als er objectieve criteria zijn, is het interessant om te weten wanneer het dossier ongeveer zal worden betoelaagd, rekening houdend met de budgetten en de aanvragen. In de verdeling van de kredieten van Openbare Werken gebeurt er een min of meer gelijke verdeling over de provincies. Moet men dat criterium hier ook niet hanteren?

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Voor ik antwoord op de vragen van de heer Caron, lijkt het me interessant voor de commissieleden om duidelijkheid te krijgen over wat ik geërfd heb van mijn voorgangers. In dit dossier zou ieder zijn verantwoordelijkheid moeten opnemen, zeker als men naar de pers stapt. Ik durf zeggen dat ik daar sterk in sta en ik verwijs hiervoor naar een tabel die ik heb opgemaakt. *(zie tabel 1 als bijlage)*

In de zomer van 2004 werd ik bevoegd voor dit dossier van Monumenten en Landschappen. Op dat moment was men erin geslaagd om bijna 99 percent van de kredieten vast te leggen. Toen ik minister werd, was het geld op. U mag me veel verwijten, maar plaats 2004 volledig op de rekening van wie daarvoor de verantwoordelijkheid droeg.

Ik werd toen niet alleen geconfronteerd met een lange wachtlijst van restauratiedossiers die nog op een premie wachtten, maar ook met een nog veel langere wachtlijst van restauratiedossiers waarvoor de premie al was toegekend, maar niet kon worden uitbetaald. Die ontdekking vond ik als minister van Begroting een verschrikking. Ik kan daarvan enkel zeggen dat er tijdens de politieke bilaterale over de begroting op zijn zachtst gezegd enkele onwaarheden zijn verteld.

Sinds 2004-2005 heb ik dan ook inspanningen geleverd om de budgetten zodanig te verhogen dat we beide wachtlijsten binnen een redelijke termijn zouden kunnen wegwerken. Ter verduidelijking verwijs ik naar de tabel met een overzicht van de vastleggings- en ordonnanceringskredieten sinds 1993. Daarin zien we drie periodes. *(zie tabel 1 als bijlage)*

In de periode 1993-1998 werd in totaal in 212,4 miljoen euro aan vastleggingskredieten voorzien en slechts in 158,2 miljoen aan ordonnanceringskredieten. Met ande-

re woorden: de betaalkredieten lagen 25,5 percent lager dan de vastleggingskredieten.

In de periode 1999-2004, in plaats van dit om te keren, is men erin geslaagd om in 264 miljoen aan vastleggingskredieten te voorzien tegenover 186 miljoen euro aan ordonnanceringskredieten. Er werd met andere woorden 29,3 percent minder in ordonnanceringsbudget voorzien dan in vastleggingsbudget.

Sinds 2005 werd in totaal in 138,7 miljoen euro voorzien aan vastleggingskredieten, tegenover 153,1 miljoen euro aan betaalkredieten. In de periode waar ik verantwoordelijk voor ben, sinds 2005, hebben we in 10 percent meer betaalkredieten voorzien dan vastleggingskredieten.

Bovendien hebben we dit jaar de vastleggingsbudgetten maar ook de ordonnanceringskredieten met ruim 50 percent opgetrokken tot bijna 60 miljoen euro om met steun van de Vlaamse Regering een actie te voeren om die wachtlijsten binnen Monumentenzorg zo substantieel mogelijk af te bouwen. Om u een idee te geven: in 1999 bedroegen de vastleggingskredieten 35 miljoen en de betaalkredieten 26,8 miljoen. Dit jaar zullen de beleidskredieten 57,5 miljoen bedragen en de betaalkredieten 66,1 miljoen euro, dus 40 miljoen euro meer. Ik denk dat ik binnen de regering, wat dit dossier betreft, meer dan ooit mijn verantwoordelijkheid heb genomen om een einde te stellen aan datgene wat ik terug gevonden heb en wat onverantwoord was.

Voor de restauratiepremies zijn inderdaad 3 budgetten beschikbaar, naargelang het statuut van de premienemer: privé, openbaar en eredienst. We proberen er altijd voor te zorgen dat de omvang van de respectieve budgetten min of meer in verhouding staat tot de budgettaire omvang van de ingediende dossiers. Ter illustratie: in 2007 is voor privédossiers 10,2 miljoen euro gereserveerd, ongeveer 20 percent van de volledige pot; voor openbare dossiers bijna 18 miljoen euro, bijna 30 percent; en voor dossiers eredienst 29,1 miljoen euro, ongeveer 50 percent van het totale krediet, een bijna historisch bedrag.

Het budget voor privédossiers is op die manier voldoende om steeds binnen het jaar aan de aanvraag te kunnen voldoen. Ik denk dat het heel belangrijk is dat mensen die zelf overgaan tot de restauratie van een pand en dat voor 60 percent financieren, onmiddellijk bediend worden en onmiddellijk de restauratie kunnen aanvatten. Op die manier krijgen we een budgettaire boost in het restauratiebeleid omdat zij het leeuwen-aandeel zelf financieren.

Het zal u overigens niet zijn ontgaan dat het budget voor privédossiers sinds 1993 niet wezenlijk is geëvolueerd. De behoefte wordt niet groter. Het is de ver-

dienste van mijn voorganger dat dit veel te maken heeft met het feit dat men de privéonderhoudspremie heeft gepromoot en dat die populairder is geworden. Daardoor proberen we te voorkomen dat het kwaad zou geschieden. Telkenmale steken we een tandje bij. In 2007 moest hiervoor al in 1,5 miljoen aan extra budget worden voorzien, wat het totaal op 6,5 miljoen euro voor onderhoudspremies bracht. Als deze evolutie zich voortzet, gaan we ongeveer evenveel onderhoudspremies in Vlaanderen voor privérestaurants geven als voor gewone restauratiepremies. Dat is een goede zaak en het bewijst dat de beleidsfilosofie ‘minder dure restauraties door meer preventief onderhoud’ haar vruchten afwerpt.

Tijdens de paasvakantie was ik op bezoek in het Brouwershuis in Antwerpen. Ik heb tot mijn grote woede moeten vaststellen dat door het nalaten van de restauratie van het dak en de dakgoten, men in de mooiste kamer van het Brouwershuis, namelijk de kamer waar de gilde samenkam, heel het lederwerk heeft moeten demonteren en nu moet gaan restaureren. De kosten hadden door het herstellen van een dakgoot minstens met een factor 10 omlaag gekund. Nu is het water binnengesijpeld op een onvoorstelbaar waardevolle lederen wandbekleding. Dit soort dingen moet een halt worden toegeeroepen in Vlaanderen. De stad Antwerpen is de eigenaar van het gebouw.

De heer Jan Peumans: Als zoiets gebeurt in mijn gemeente, dan treed ik op. Iemand die een pand verwaarloost, mag een pv verwachten en kan voor de rechtbank worden gebracht.

Minister Dirk Van Mechelen: Het is inderdaad heel simpel. Ik ben bij de stad Antwerpen geweest en er is ook een brief vertrokken. Het gaat om een gebouw dat al 5 jaar gesloten is voor het publiek. Een deeltje van de administratie speelt er bij wijze van spreken huisbewaarder. Het was een hallucinant voorbeeld van dingen die op het terrein gebeuren en waardoor zure euro's moeten worden betaald om zaken weer in orde te maken die perfect voorkomen hadden kunnen worden.

Voor de privé dossiers kunnen we budgettair vrij goed volgen, zowel voor wat de restauratiepremies als voor wat de onderhoudspremies betreft. Dat is essentieel.

De restauratiebudgetten voor ‘openbaar’ en ‘eredienst’ volstaan niet. Dat is alom bekend, maar we proberen om via alle mogelijke ingrepen de wachttijd te beperken. Voor wat de ‘openbare’ dossiers betreft, is het de bedoeling om dit jaar minstens alle dossiers tot en met 2005 en ook al een eerste pakket van 2006 te honoreren. Voor wat de dossiers ‘eredienst’ betreft, zullen alle dossiers tot en met 2004 erbij zijn, alsook een selectie van dossiers uit 2005 en 2006, namelijk de meest dringende.

Mijnheer Caron, u haalt in uw vraag cijfermateriaal aan waarvan ik de oorsprong niet ken. De cijfers zijn vol-

gens mij niet correct. Ik zal daarom in het verslag een tabel laten opnemen met de juiste budgettaire en percentage gegevens van het restauratiebudget 2007 over de verschillende provincies, teneinde hierover geen misverstanden te laten bestaan. *(zie tabel 2 als bijlage)*

Om op de eerste vraag te antwoorden betreffende het systeem achter de selectie van toe te kennen restauratiepremies, en om me af te zetten tegen een aantal beweringen die ik heb teruggevonden op uw website met lottoachtige toestanden en verklaringen, moet ik even teruggaan in de tijd. Ik stel voor dat u probeert om een en ander op te schrijven, mijnheer Caron.

Ik wil dus even zeggen wat er de voorbije jaren gebeurd is. Ik wil vooral signaleren dat we vaststellen dat er bij het toekennen van de restauratiepremies tot het midden van de jaren 90 eigenlijk weinig problemen waren. Er waren voldoende beschikbare kredieten om alle dossiers binnen een redelijke termijn te honoreren. Een wachttijd van een negental maanden was toen het maximum. De dossiers werden tot die tijd in een zuiver chronologische volgorde toegekend: op basis van de postdatum.

Vanaf het midden van de jaren 90 werden er meer restauratiedossiers ingediend. Op zich is dat een goede zaak, maar dat gebeurde in die mate dat er, ondanks budgettaire maatregelen en inspanningen, toch wachtlijsten ontstonden. Het kon enkele jaren duren vooraleer een restauratiepremie kon worden vastgelegd. Uiteindelijk heeft, op vraag van de Inspectie van Financiën, de toenmalige afdeling Monumenten en Landschappen in de periode 1999-2001 een objectiveringsysteem uitgewerkt, om op een correcte manier met deze wachtlijsten om te gaan. Dit zogenaamde Argussysteem is gebaseerd op een methode, ontwikkeld door de VUB. Het gaat daarbij om een afweging op basis van een ordinale schaal. Een ordinale schaal wordt, zoals u weet, gebruikt om een zo objectief mogelijke volgorde te geven aan gegevens die niet exact meetbaar zijn. We kennen een ordinale schaal allemaal uit enquêtes en opiniepeilingen. We kennen de veelgebruikte vijfpuntschaal bij opiniepeilingen met: “zeer mee oneens - mee oneens - neutraal - mee eens - zeer mee eens”. Het is een methode die wordt gebruikt om iets dat wiskundig bijna niet kan worden aangetoond, zo exact mogelijk aan te duiden.

Het oorspronkelijke systeem van Monumenten en Landschappen hield rekening met volgende criteria: chronologie en voortzetting der fases, de bouwfysische toestand, de intrinsieke waarde en instandhouding van het ambacht, de aandachtspunten in het regeerakkoord en de actualiteitswaarde.

De Argusmethode werd voor het eerst doorgelicht naar aanleiding van een interne audit van de provinciale

afdelingen van de toenmalige administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting, Monumenten en Landschappen. Het auditverslag van 24 juli 2003 stelde dat de Argus-methode door de erfgoedconsulenten niet overal op dezelfde manier werd toegepast.

Eerst werkte men dus op basis van de postdatum, daarna maakte men zelf een selectie, daarna werd via het Argussysteem een methodologie ontwikkeld, daarna kwam er een interne audit. Een interne audit is trouwens een normale zaak, net zoals een onderzoek van het Rekenhof. Het Rekenhof doet klassieke onderzoeken. Het verbaast me altijd dat daar opmerkingen over worden gemaakt. Op basis van die audit werd beslist om de Argusmethode aan te passen.

Om hieraan tegemoet te komen werd vanaf 2004 voor de beoordeling van de restauratiepremiédossiers gebruik gemaakt van de Argus-plusmethode. Dit systeem komt erop neer dat de gehanteerde criteria per restauratiedossier worden gequoteerd en telkens voor een zeker percentage doorwegen in een totaalquoting. Deze totaalquoting bepaalt welke positie een dossier krijgt in de wachtlijst. De jaarlijkse selecties worden zo veel mogelijk op de als dusdanig tot stand gekomen chronologie gebaseerd.

Tot en met 2005 werden volgende criteria gehanteerd bij het quoteren van de individuele dossiers – dit gebeurde voor alle duidelijkheid in overleg met en op voorstel van de administratie. De ouderdom van het dossier kreeg een gewicht van 50 percent: hoe langer een dossier op de wachtlijst staat, hoe hoger de score. De toestand van het gebouw geldt voor 25 percent: hoe slechter een pand er aan toe is, hoe hoger de score. De authenticiteit kreeg een gewicht van 15 percent: hoe gaver een gebouw bewaard is, hoe minder verbouwingen of renovaties, hoe hoger de score. De omgevingswaarde telt voor 10 percent: hoe belangrijker een gebouw is voor zijn omgeving, hoe hoger de score.

Voorafgaand aan de eigenlijke selectie werden enkele zogenaamde voorafnames genomen op het totale restauratiebudget. Dat is een gangbare praktijk binnen het departement. Beveiligingsdossiers, dossiers industriële archeologie en zogenaamde enveloppedossiers werden bijvoorbeeld sowieso meegenomen en als voorafname op de totale kredieten gegund. Het overblijvende budget werd daarna voorafgaand verdeeld over de verschillende provincies, eerst op basis van het aantal restauratiedossiers per provincie, later op basis van het aantal beschermde monumenten per provincie. Voor beide is iets te zeggen, al kun je ook stellen dat er voor geen van beide iets te zeggen is. Daar kom ik straks op terug.

Het percentage van het premiebudget per provincie werd dan verdeeld over de dossiers in de volgorde die ze door Argus-plus gekregen hadden. Omdat met deze manier

van werken niet noodzakelijk de oudste of de dringende dossiers bij voorrang worden geselecteerd, hebben we in 2006 het Argus-plussysteem bijgestuurd. Het nieuwe systeem is in overleg met de administratie opgesteld en is voorafgaandelijk besproken met de Inspectie van Financiën, die er haar goedkeuring aan hechtte.

De criteria ‘toestand’ en ‘ouderdom van het dossier’ bleven vanzelfsprekend behouden, omdat het essentiële en ook de meest objectieve criteria zijn. Hun soortelijk gewicht is echter omgedraaid. ‘Toestand’ weegt nu voor 50 percent door in de totaalquoting, ‘ouderdom’ voor 25 percent. De toestand waarin het gebouw zich bevindt, is dus voor 50 percent dominant in de uiteindelijke toekenning van de premie.

De criteria ‘authenticiteit’ en ‘omgevingswaarde’ waren nogal vaag. We kregen daar overigens ook opmerkingen over van de Inspectie van Financiën. Daarom hebben we ze vervangen door twee nieuwe criteria. Wanneer het een complex dossier betreft – bijvoorbeeld een gefaseerd dossier, of wanneer er meerdere financierende partijen bij betrokken zijn – wordt 15 percent extra toegekend. Wanneer dat niet het geval is, is dat nul. Indien de geplande restauratiewerkzaamheden van fundamentele aard zijn, en bepalend voor het globale behoud van het gebouw, wordt 10 percent toegekend. We zitten daar dus met een variabel percentage van 25 percent.

Kortom: in deze quoting is de toestand waarin het gebouw zich bevindt voor 50 percent dominant, voor 25 percent houden we rekening met de datum van aanvraag, en 25 percent kan het gevolg zijn van de complexiteit en de fasering van het dossier.

Bij elke selectie wordt de wachtlijst aangevuld en worden de quotingen geactualiseerd. Quotingen zijn immers tijdsopnames. Een criterium als ‘toestand’ is bijvoorbeeld zeer evolutief. Het kan soms erg snel gaan. Op een jaar tijd kan de toestand van een gebouw er erg op achteruit gaan, wat dan een effect heeft op de quoting van het restauratiedossier in kwestie en de positie ervan in de wachtlijst. Op dat vlak hebben onze mensen op het terrein een belangrijke verantwoordelijkheid.

Het systeem van de voorafnames blijft behouden, maar we passen ze van jaar tot jaar aan. Beveiligingsdossiers en de enveloppedossiers blijven een voorkeursbehandeling krijgen. We gaan bijvoorbeeld onverkort verder met wat mijn voorganger, minister Van Grembergen, ondertekend heeft met betrekking tot de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal van Antwerpen. Dat geldt ook voor de basiliek van Tongeren. Intussen is daar ook de Sint-Gummaruskerk in Lier aan toegevoegd. We hebben

dus een aantal dossiers die in een enveloppefinanciering zitten. Straks zal ik daar iets meer over zeggen.

Gelet op het feit dat we de budgetten substantieel hebben kunnen optrekken, hebben we in 2006 beslist om met betrekking tot zowel de ‘erediensten’ als de publieke aanvragen tabula rasa te maken met dossiers die zijn blijven liggen. Ik heb in 2006 bijvoorbeeld alle dossiers ‘erediensten’ tot en met 2003 voorafgenomen, onverkort hun punten. Als het dossier ingediend was in 2003, werd het automatisch als voorafname opgemaakt, zodat in 2006 alle dossiers van 2003 in één beweging opgekuist werden.

Dit jaar hebben we hetzelfde gedaan met alle dossiers ‘eredienst’ tot en met 2004. Die hebben we in één keer opgenomen als een voorafname, zodat vandaag de niet-gegunde dossiers op zijn minst dateren van 2005. Het gaat dan nog steeds om twee jaar, maar dat is toch al zeer redelijk.

Tegelijkertijd hebben we beslist om alle dossiers ‘openbaar’ die ingediend waren tot en met 2005 ook als een voorafname te beschouwen, ongeacht hun puntenquotering en over de provinciegrenzen heen. Het werd vanzelfsprekend besproken met de Inspectie van Financiën. Ik heb gezegd – en dat is mijn politieke verantwoordelijkheid – dat we in 2006 schoon schip zouden maken en alle dossiers ‘erediensten’ tot en met 2003 zouden wegwerken en in 2007 alle dossiers ‘erediensten’ tot en met 2004. Op de dossiers ‘erediensten’ voor 2005-2006 passen we dan het Argus-plussysteem toe.

Voor de openbare dossiers hebben we alles opgekuist tot en met 2005, zodat we de criteria kunnen toepassen op de dossiers ingediend vanaf 2006. Ik denk dat we vanuit het beleid een goede beslissing genomen hebben om de opstoot van kredieten die we hebben gekregen, zo te gebruiken. Als men het Argus-plussysteem zou kunnen volgen, dan zouden er dossiers ‘erediensten’ van 2003 gewoon blijven meedrijven en nooit in aanmerking komen voor een restauratiepremie gelet op het tekort aan kredieten. Ik denk dat ik mijn politieke verantwoordelijkheid genomen heb in samenspraak met de administratie en – voor alle duidelijkheid – na voorafgaand fiat van de Inspectie van Financiën die dit zelfs een goede aanpak vond.

Bij de begrotingsbespreking 2008 zal dit verder besproken worden. Ik heb zelf een extra krediet kunnen vrijmaken en in samenspraak met de regering doen we in 2007 een extra inspanning van bijna 20 miljoen euro die volgend jaar opnieuw ter tafel komt en waarvoor uw steun van harte welkom zal zijn.

Voor wat uw tweede vraag betreft: ik denk inderdaad dat het een goede zaak zou zijn dat we bij de bespreking van de beleidsbrief jaarlijks zouden zeggen welke selectie-

criteria we toepassen. Ik had het evengoed op voorhand kunnen toelichten. Mocht ik zeggen dat ik een voorafname wil doen voor de dossiers ‘erediensten’ 2004 en voor de dossiers ‘publieke gebouwen’ 2005, denk ik dat iedereen akkoord zou gaan. Daarna kunnen we met het systeem en met de objectieve criteria beginnen om subsidies toe te wijzen.

Zoals de interne audit in 2003 haar job gedaan heeft, is het Rekenhof op dit ogenblik bezig met een audit van de restauratie- en onderhoudspremies. Op 18 juli 2006 werd dit onderzoek per brief aangekondigd. De audit past in de klassieke bevoegdheid van het Rekenhof om de goede besteding van de rijksmiddelen a posteriori te controleren. Het Rekenhof vergewist zich ervan dat de beginselen van zuinigheid, doeltreffendheid en doelmatigheid in acht worden genomen. De audit zoekt het antwoord op de volgende vragen. Is de financiering van de restauratie van monumenten en het onderhoud van monumenten-, stads- en dorpsgezichten transparant? Ik neem aan dat het zich zal uitspreken over Argus, Argus-plus, de bijsturing van die twee criteria en het omdraaien van het gewicht ervan. Maar ik neem aan dat ook jullie als experts zullen zeggen dat een postdatum minder belangrijk is dan de toestand van het monument.

Daarnaast voerde het Rekenhof een routinecontrole uit op de ordonnancerings die van 1 september 2005 tot 31 december 2006 werden aangerekend op een aantal basisallocaties van programma 62.2. Het gaat hier om uitgaven onderworpen aan het voorafgaand visum van het Rekenhof. Omdat het voor het Rekenhof materieel niet mogelijk is om alle aan zijn visum voorgelegde uitgaven zowel vooraf grondig te controleren als achteraf na te zien, selecteert het periodiek, op grond van risico-inschatting, een aantal basisallocaties voor grondige controle. Het is de bedoeling om op die manier gedurende een meerjarige controlecyclus de totaliteit van de basisallocaties af te dekken. Men doet altijd steekproeven op verschillende basisallocaties zonder dat men op voorhand kan weten welke. Er werd in dit onderzoek uiteindelijk één onregelmatigheid vastgesteld namelijk waar de door de subsidietrekker recupererbare BTW toch werd gesubsidieerd. Het ging hier daadwerkelijk om een onachtzaamheid van de administratie en men zal vanzelfsprekend een rechtzetting moeten doen.

inzake de vraag over de wachtlijsten, wil ik vooreerst wijzen op het feit dat de eerste programmatie 2007 gebaseerd is op de toestand aan het begin van dit jaar. De restauratiedossiers die sindsdien ontvankelijk zijn verklaard, worden toegevoegd aan de lijsten, meestal in het midden van het jaar. Dit is dus een momentopname.

Ik heb cijfers over de aanvragen die op dit ogenblik voorliggen. Over de provincies heen is de wachtlijst voor de

privésector nul omdat we die dossiers van zeer nabij opvolgen. Voor de openbare gebouwen is dit 5,3 miljoen euro, vrij gelijk gespreid over de provincies. Hetzelfde geldt voor de erediensten. Daar zitten we nu met een kleine 25 miljoen euro, maar dat omvat veel. In totaal gaat het om 30,3 miljoen euro. (*zie tabel 3 als bijlage*)

Als je die cijfers bekijkt, kun je vaststellen dat de budgettaire wachtlijst in elke provincie ongeveer even lang is, en het is door de opkuisbeweging 2003-2004-2005 dat we nu een schommeling krijgen in de kredieten.

In het verslag zal ik een tabel laten opnemen met het aantal dossiers per provincie, los van het budget dat ze vertegenwoordigen (*zie tabel 4 als bijlage*). Hieruit blijkt dat nog 105 dossiers op een premie wachten, waarvan 35 eredienstdossiers uit 2005. Het is mijn bedoeling om die 35 dossiers in 2008 bij de eerste programmatieronde opnieuw te beschouwen als een voorafname. Misschien kunnen we dat bespreken naar aanleiding van de beleidsbrief. Zo maken we ook hier dezelfde beweging: we ruimen de oude dossiers op en nemen er stelselmatig zes of zeven bij.

De 35 dossiers uit 2005 bevinden zich voornamelijk in West-Vlaanderen, in Limburg en in iets minder mate in Antwerpen. Als we conform de werkwijze van 2006 en 2007 in 2008 hetzelfde zouden beslissen voor 'erediensten' van 2005, geeft dat over drie jaar de uitvlakking van wat ik heb beslist. We staan er politiek achter om het op die manier aan te pakken.

Op 14 maart keurde ik de eerste programmatie van 2007 goed. Ik heb de gewoonte om niet alles vast te leggen in de eerste helft van het jaar. Ik wil in het najaar een tweede programmatie doorvoeren voor het overblijvende budget, een kleine 6 miljoen euro. De eerste programmatie – en laat daar geen enkel misverstand over bestaan – is quasi volledig gebaseerd op de criteria van het Argus-plusmodel, kwam tot stand in samenspraak met mijn administratie en werd geïmplementeerd door de Inspectie van Financiën.

Naar aanleiding van werkbezoeken aan Antwerpen, Kortrijk en Gent heb ik deze programmatie gedeeltelijk bekend kunnen maken. Dit gebeurde aan de hand van toekenningsbesluiten, die konden worden ondertekend na gunstig advies verstrekt door de Inspectie van Financiën.

Mocht u eraan twijfelen: ik heb niet de gewoonte om andere engagementen aan te gaan. Maar de burgemeester van Kortrijk verzocht me uitdrukkelijk om een overleg in de enorme transitie die zijn stad ondergaat, vooral op het vlak van ruimtelijke ordening. Welke procedures, bouwvergunningen en dergelijke kunnen we volgen om die transitie mogelijk te maken? Het gaat niet in het minst over de verbreding van de Leie en de nieuwe bruggen die moeten worden gebouwd.

Enkel voor het zogenaamde enveloppensysteem, dat al voor deze zittingsperiode bestond, is er sprake van impliciete meerjarige engagementen. Ik voel mij goed thuis in dat systeem. Zeker bij grote restauratiedossiers werkt het goed. De Sint-Martinusbasiliek van Halle, twee jaar geleden winnaar van de Monumentenprijs, en de Abdij van het Park zijn mooie voorbeelden. In die dossiers leidt het systeem van meerjarenbegroting tot continuïteit in de restauratie. We moeten dat bestendigen.

Het spreekt voor zich dat ook hieraan objectieve systemen moeten worden gekoppeld, zodat we kunnen uitmaken onder welke voorwaarden een dossier in aanmerking komt. Ik denk dat we hiervoor een decreetale basis moeten maken want we zullen moeilijkheden krijgen met het Rekenhof en met de inspectie. Het kan geen probleem zijn om dit op te nemen in een programmadecreet voor de begroting 2008. We bereiden dit nu voor.

Bij het maken van de eerste selectie voor 2007 ben ik, net zoals in 2006, niet vertrokken vanuit de redenering dat elke provincie evenveel geld moet krijgen. Op dat punt ben ik het niet met u eens, mijnheer Peumans.

Gelet op de achterstand bekijken wij het al twee jaar op Vlaams niveau. We pakken dringende dossiers eerst aan, of het nu West-Vlaanderen, Limburg, Vlaams-Brabant, Oost-Vlaanderen of Antwerpen is. Dossiers die dringend zijn en die eerst komen in het Argus-plussysteem, worden eerst bediend. We verdelen niet meer per provincie, om daarna de Argus-plusmethode toe te passen. We bekijken het meteen over heel Vlaanderen. Dit is de enige goede methode. Het beste zou natuurlijk zijn om budgettair bij te geraken, zodat we continuïteit krijgen in het dossier.

Met andere woorden, ik bekijk de dossiers op Vlaams niveau en ik volg daarbij het Argus-plusmodel. Als ik van één dossier in de programmatie 2007 gebruik heb gemaakt om het op de beleidskredieten te zetten, is dat op nadrukkelijk verzoek van de stad Sint-Truiden. Men heeft het stadhuis daar volledig moeten ontruimen en het moet heel dringend worden gerestaureerd. Als ik me niet vergis, waren daarvoor zes dossiers ingediend. Ik heb het licht op groen gezet om die restauratie versneld aan te pakken.

Naar aanleiding van het overlijden van de heer Vautmans was er een plechtigheid in het stadhuis. Ik ben toen even met de burgemeester het gebouw gaan bekijken. Ik denk dat we de correcte beslissing hebben genomen om dat dossier snel aan te pakken. Het is maatschappelijk niet verantwoord om een stadhuis dat diensten aan de bevolking moet aanbieden, twee of drie jaar te laten leegstaan. Ik denk dat het dossier twee of drie plaatsen hoger op de lijst is geraakt. Van een sprong van helemaal onderaan naar helemaal bovenaan

is geen sprake. Zoals steeds probeer ik zo integer mogelijk dat soort dossiers af te handelen.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Zoals steeds was uw antwoord erg degelijk en uitgebreid. Toch wil ik enkele punten vermelden. Wat mijn bronnen betreft, wil ik benadrukken dat ik me goed heb geïnformeerd. Ik blijf daarbij. Het is mogelijk dat ik slechts partiële informatie heb, en dat ik daaruit dan foute conclusies heb getrokken. Dat laatste is dan mijn verantwoordelijkheid. Ik weet dat voor de zes dossiers van Sint-Truiden bijna 1 miljoen euro is uitgetrokken: dat toont aan dat ik goede bronnen heb. Ik wil daarover echter niet redetwisten.

Wat me pijn doet maar wat ik tegelijkertijd waardeer, is het feit dat de achterstand die we deels in 2002, in 2003 en in de eerste helft van 2004 hebben opgelopen, ondertussen wordt aangepakt. In die periode was u ook minister van Begroting. U weet beter dan ik in welke financiële toestand Vlaanderen toen verkeerde.

De begrotingsbesprekingen in die jaren waren erg hard. U weet bijgevolg ook dat wij toen niet met plezier hebben gekozen voor het beperken van de betalingskredieten voor de restauratie van monumenten. Dat mag worden gezegd. Ik vind het wel fijn dat u ondertussen een inhaalbeweging uitvoert.

Minister Dirk Van Mechelen: Als begrotingsminister wil ik antwoorden. Dat gebeurde niet in 2003, maar in 2001, op een moment dat Vlaanderen grote budgettaire overschotten had. Toen heeft men een beleidskrediet van 49,5 miljoen euro en een betaalkrediet van 28,4 miljoen euro ingeschreven. Dat is een verhouding van 57 procent. In 2003 zagen we de bui hangen. We hebben toen de betaalkredieten verhoogd. De betaalkredieten bedroegen in 2001, 2002 en 2003 respectievelijk 28, 35 en 34 miljoen euro. We hebben de betaalkredieten dus verhoogd om de achterstand weg te werken.

De heer Bart Caron: Uw grafiek legt een dip bloot, zowel in de betaalkredieten als in de beleidskredieten.

Minister Dirk Van Mechelen: Neen. U moet de tabellen goed lezen. Waar zit het probleem uit het verleden van Monumenten en Landschappen? Dat situeert zich in een andere periode. *(De minister verduidelijkt de tabel)*

In 2004 is alles vastgelegd wat maar kon worden vastgelegd. Dat is nog voor de verkiezingen gebeurd. In 2005, voor het eerst in twee decennia, heb ik de beleidskredieten en betaalkredieten gelijkgeschakeld. In 2006 en 2007 heb ik de beleidskredieten gevoelig verhoogd. Maar in die jaren heb ik ook de betaalkredieten verhoogd, om zo het probleem onder controle te krijgen. Ik heb gewoon mijn job gedaan.

De heer Bart Caron: Ik zeg niet dat u uw job niet hebt gedaan.

Minister Dirk Van Mechelen: Ik lees gewoon wat er staat.

De heer Bart Caron: Ik wil daar twee dingen over zeggen. Ik ga ook precies zijn. Ik ben op het kabinet van minister Van Grembergen begonnen in de zomer van 2002.

Minister Dirk Van Mechelen: U weet dat ik veel respect heb voor oud-minister Van Grembergen. Ik wil daar geen enkel verkeerd woord over zeggen. U valt mijn beleid aan en ik verdedig mij door te zeggen wat ik aan het oplossen ben. Ik vraag daar gewoon respect voor en ik heb geen commentaar te geven op de heer Van Grembergen, die ik te veel respecteert.

De heer Bart Caron: Mijnheer de minister, het was financieel een moeilijke tijd voor de Vlaamse overheid. Ik zeg niet dat u uw job niet gedaan hebt, u hebt die meer dan goed gedaan. Het was geen gemakkelijke periode. De delta waar u het over hebt, is mede daardoor veroorzaakt. Ik zeg niet dat het een goede zaak was dat het verschil tussen betalings- en beleidskrediet zo sterk uiteenliep, dat is geen voorbeeld van goed beleid. Op een goede dag komt de rekening. U hebt die gekregen en u hebt die opgelost.

In 1999 stond ook in het regeerakkoord een streefcijfer voor het budget voor restauratie van monumenten. De vorige regering is er door de omstandigheden ook niet in geslaagd, maar de ambitie was niet verkeerd. Laat ons echter die bladzijde omdraaien.

Ik ben ook blij dat de onderhoudspremies een dergelijk belang krijgen en gestegen zijn waardoor zware restauratiedossiers op termijn vermeden worden. Bij de privé-dossiers gebeurt dat nu al, en hopelijk ook voor de erediensdossiers en de openbare dossiers in de toekomst. Vooral bij de erediensdossiers liggen er heel dure dossiers door gebrekkig onderhoud van gebouwen.

Minister Dirk Van Mechelen: In het nieuwe systeem krijgt de toestand van het gebouw een gewicht van 50 procent. Dat heeft gevolgen voor de plaats in de wachtlijst. Bovendien kuisen we de achterblijvertjes geleidelijk op. Op die manier doen we wat ook de heer Peumans voorstelde. Concrete dossiers in verband met kapotte dakgoten en dergelijke, staan nu allemaal bovenaan en zullen ook als eerste worden behandeld.

We krijgen natuurlijk allemaal veel brieven. Ik neem er steeds akte van, maar ik ga de discussie niet aan. Ik antwoord er heel nuchter op door te zeggen op welke plaats een dossier zich bevindt. Ik heb heel veel respect voor de mensen die met de dossiers bezig zijn, maar

we kunnen niet blijven discussiëren. Ik probeer samen met de administratie op die manier te werken. Als u mij vraagt of het nog beter kan, dan is mijn antwoord: absoluut. Ik ben niet gauw tevreden. Het kan nog beter.

De heer Bart Caron: U kunt daarbij op mijn steun rekenen.

De criteria zijn ontstaan door de voormalige audit van het Rekenhof en opmerkingen van de Inspectie van Financiën. Dat is inderdaad geen abnormaal systeem. Er diende effectief gecontroleerd te worden of het beleid werd toegepast en de budgetten werden toegekend. Ik vind dat er een goede evolutie heeft plaatsgevonden. Ik ben ook blij om wat ik vernomen heb over het Argus-plussysteem en de gewichten die worden toegekend aan de dossiers.

Minister Dirk Van Mechelen: We moeten ons ook goed bewust zijn van de koppeling. In feite corrigeren we het Argus-plussysteem op basis van de historiciteit. In Argus-plus geef ik aan de datum van indienen niet langer een gewicht van 50 percent, maar 25 percent. De facto corrigeren we door de voorafname te doen van dossiers die zijn blijven hangen, zowel binnen 'erediensten' als binnen 'publieke sector'. We kuisen ze op. Deze correctie zit achter het systeem. Ik ben echt niet over één nacht ijs gegaan. We hebben alles lang doorgepraat en hebben het systeem voorgelegd aan de inspectie. Argus-plus is een methode om bijvoorbeeld binnen 100 aanvragen de juiste 50 te kiezen. Het is niet meer dan dat. De correctie die we doorvoeren, laat toe om de twee systemen op hun volle waarde te gebruiken.

In feite had dit beter toegelicht kunnen worden tijdens een bespreking van een beleidsbrief. Ik neem het op mij dat alles daar had moeten instaan.

De heer Jan Peumans: Mijnheer de minister, het zou misschien goed zijn om dit alles ook goed mee te delen aan degenen die potentieel in aanmerking komen voor de premie. In mijn gemeente zijn er 11 kerken, waarvan er 6 of 7 zijn geklasseerd als monument. De mensen vragen zich af waarom alles altijd zo lang moet duren. Ik heb ooit, lang geleden, tegen de heer Goedleven gezegd dat iemand goed gek moet zijn om zich met monumentenzorg bezig te houden. Hij keek toen nogal raar naar mij en dacht dat ik niet goed bij mijn hoofd was. Ik weet nochtans uit ervaring dat een gemiddeld restauratiedossier 10 jaar op zich laat wachten.

Ik heb het nu niet over de Sint-Romboutskathedraal of de kathedraal van Antwerpen, maar over relatief kleine gebouwen. Dit soort van dossiers wordt door de zogenaamde kerkfabrieken beheerd. De gemiddelde leeftijd van de mensen van de kerkfabrieken is 70 jaar. Die mensen hebben goede bedoelingen, maar kennen heel weinig van het aanstellen van een architect en dergelij-

ke. In mijn gemeente werd daarom het volgende systeem ingevoerd. U stelt dat 50 percent van uw kredieten naar dossiers 'erediensten' gaan. Dat zijn inderdaad de grote slokkoppen. Ik wil een oproep doen om het heel waardevolle instrument van de Monumentenwacht te gebruiken. Bij ons zijn alle kerkfabrieken verplicht om een abonnement te nemen op Monumentenwacht. Alle gebouwen worden dus gecontroleerd. In de gemeente zullen we nu een gezamenlijk lastenboek opstellen. De kerkfabrieken zullen daardoor de mogelijkheid krijgen om problemen, zoals een lekkende dakgoot, op te lossen. Vanuit de preventieve invalshoek lijkt dit me een goed systeem.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer Peumans, ik ben het voor 200 percent met u eens. Niet elk gemeentebestuur is op de hoogte van de werking van Monumentenwacht. Het zou misschien een goed idee zijn dat ik samen met minister Keulen een soort brief richt tot de gemeentebesturen waarin ik ze wijs op de mogelijkheden. Omdat ik uw suggestie hier had gehoord, heb ik dit in Kapellen in de begroting opgenomen. Ik zal de kerkfabrieken verplichten om zich aan te sluiten bij Monumentenwacht. Ik zal de premie automatisch betalen vanuit de gemeente. Dat bedrag is immers maar een fractie van de kosten die men anders later zou moeten betalen.

De heer Patrick Lachaert: In mijn gemeente maakt de dienst Gemeentewerken, afdeling Aanbestedingen, sedert 7 jaar alle aanbestedingen op van de kerkfabrieken. Om de twee maand moeten ze komen.

De heer Bart Caron: Ik heb nog een paar kleine, afsluitende opmerkingen. Als u 20 miljoen euro kunt bijtanken, zal ik u steunen. Ik ben blij met uw aanpak van de dossiers uit het verleden, zeker ook omdat er veel West-Vlaamse dossiers bij zijn. Zo ben ik blij dat de Broeltorens in Kortrijk zullen worden gerestaureerd. In de gemeenteraad hebben we dat mee goedgekeurd, ook al zitten we in de oppositie. Ik ben ook blij dat er een visiestudie over het project op komst is.

Net als de heer Peumans denk ik dat het goed zou zijn dat de administratie nog beter communiceert met de gemeentebesturen. De administratie kan de gemeentebesturen inlichten over wat ze kunnen verwachten, over wat de criteria precies zijn en zo meer. In onze tijd was er ook veel onzekerheid en waren er lange wachttermijnen, dat weet ik ook wel. Maar communicatie daarover kan helpen om dat te overbruggen.

Minister Dirk Van Mechelen: In het kader van de herprofilering van de Leie, worden de kaaie die naast de Broeltorens liggen, heraangelegd. Dat maakt het dossier van de Broeltorens bijzonder. Het zou dan ook jammer zijn als een en ander niet op elkaar afgestemd

kan worden. Dat is de achterliggende reden. Er is onder-tussen trouwens ook een dossier voor ingediend.

De heer Jan Peumans: De Monumentenwacht is vragende partij om bij kerken en andere gebouwen die moeilijk bereikbare daken hebben, veiligheidshaken en dergelijke verplicht te maken. Dat is momenteel een probleem bij de controle van de gebouwen. De mensen van de Monumentenwacht wagen zich niet meer op sommige daken omdat het veel te gevaarlijk is. U kent het probleem, ik heb u daar al eens een schriftelijke vraag over gesteld. Het is ontzettend duur om veiligheidshaken en dergelijke aan te brengen. Men zou dat als een verplichting kunnen opnemen in de restauratiedossiers.

Ondanks de goede wil van de inspecteurs van Monumentenzorg ten opzichte van privépersonen, worden bovendien heel wat mensen afgeschrikt door de procedure zelf. Dat levert uitstel van restauratie op en maakt het gebouw achteraf des te duurder.

Minister Dirk Van Mechelen: We proberen die mensen erop te wijzen dat je een onderhoudspremie kunt aanvragen tot 30.000 euro. In vele gevallen kun je via dat systeem veel sneller en gemakkelijker werken. Het is trouwens de administratie die dat toekent, dat passeert zelfs niet via mij. Ik geef daar onmiddellijk extra geld voor, zodat we op dat vlak kunnen inlopen. Op die manier worden ze eigenlijk ontlast van de lange procedure van een restauratiedossier.

De heer Jan Peumans: De objectiviteit gebiedt mij om te zeggen dat die onderhoudspremie zeer snel gaat.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

BIJLAGE

**bij de vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Dirk Van Mechelen,
Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening,
over de geplande restauraties voor 2007**

Tabel 1:

Globale evolutie restauratiekredieten 1993-2007			
	Vastleggingskrediet (VK)	Ordonnanceringskrediet (OK)	Procentuele verhouding OK/VK
1993	35.162.410,12 EUR	18.993.305,23 EUR	54,02
1994	35.653.359,78 EUR	24.083.808,57 EUR	67,55
1995	34.359.037,94 EUR	27.319.613,20 EUR	79,51
1996	36.431.936,52 EUR	32.402.677,92 EUR	88,94
1997	35.871.559,64 EUR	28.103.149,02 EUR	78,34
1998	35.003.719,32 EUR	27.389.040,42 EUR	78,25
1999	35.053.310,19 EUR	26.831.143,07 EUR	76,54
2000	40.714.994,86 EUR	29.365.815,30 EUR	72,13
2001	49.494.421,16 EUR	28.413.555,80 EUR	57,41
2002	46.809.000,00 EUR	35.113.000,00 EUR	75,01
2003	48.966.000,00 EUR	34.294.000,00 EUR	70,04
2004	43.009.000,00 EUR	32.802.000,00 EUR	76,27
2005	42.199.000,00 EUR	42.202.000,00 EUR	100,01
2006	39.001.000,00 EUR	44.810.000,00 EUR	114,89
2007	57.522.000,00 EUR	66.138.000,00 EUR	114,98

Tabel 2:

Provincie	Budgettaire verdeling			Procentuele verdeling		
	Privé	Openbaar	Eredienst	Privé	Openbaar	Eredienst
Antwerpen	1.547.657,39	6.659.796,04	6.048.701,24	20,67387	41,57385	31,05937
Brabant	1.508.328,93	954.418,23	870.205,12	20,14851	5,957966	4,468401
Limburg	1.707.811,38	2.527.039,37	5.196.529,46	22,81	15,78	26,68
Oost-Vlaanderen	1.556.261,92	5.217.375,45	5.183.130,38	20,79	32,57	26,61
West-Vlaanderen	1.165.996,15	660.566,08	2.176.074,81	15,57557	4,123591	11,17389

Tabel 3:

Budgettair overzicht van de wachtlijsten na de eerste programmatie 2007				
	53.01 (PRI)	63.03 (OPE)	63.04 (ERE)	TOT
Antwerpen	0,00	710.899,49	6.030.630,59	6.741.530,08
Brabant	0,00	1.035.211,64	3.327.452,05	4.362.663,69
Limburg	0,00	1.044.156,33	4.330.269,75	5.374.426,08
Oost-Vlaanderen	0,00	568.029,88	5.358.843,96	5.926.873,84
West-Vlaanderen	0,00	1.971.241,02	5.928.416,37	7.899.657,39
Totaal	0,00	5.329.538,36	24.975.612,72	30.305.151,08

Tabel 4:

Dossiermatig overzicht van de wachtlijsten na de eerste programmatie 2007				
	53.01 (PRI)	63.03 (OPE)	63.04 (ERE)	TOT
Antwerpen				
Dossiers 2005	0	0	7	7
Dossiers 1 ^{ste} helft 2006	0	2	4	6
Dossiers 2 ^{de} helft 2006	0	2	2	4
Totaal	0	4	13	17
Brabant				
Dossiers 2005	0	0	0	0
Dossiers 1 ^{ste} helft 2006	0	1	4	5
Dossiers 2 ^{de} helft 2006	0	1	3	4
Totaal	0	2	7	9
Limburg				
Dossiers 2005	0	0	11	11
Dossiers 1 ^{ste} helft 2006	0	0	0	0
Dossiers 2 ^{de} helft 2006	0	2	9	11
Totaal	0	2	20	22
Oost-Vlaanderen				
Dossiers 2005	0	0	2	2
Dossiers 1 ^{ste} helft 2006	0	0	7	7
Dossiers 2 ^{de} helft 2006	0	3	7	10
Totaal	0	3	16	19
West-Vlaanderen				
Dossiers 2005	0	0	17	17
Dossiers 1 ^{ste} helft 2006	0	1	3	4
Dossiers 2 ^{de} helft 2006	0	9	8	17
Totaal	0	10	28	38

